

Quỳnh vội kéo cao tấm chăn mỏng che đi những dấu vết đỏ hồng sau trận kích tình.

Cô ta vì bị bắt tận giường nên ấp úng “Sao... Sao anh lại ở đây?”

Đặng không trả lời câu hỏi vô nghĩa kia, anh lặp lại câu nói của mình một lần nữa “Chúng ta li hôn đi”

Quỳnh sợ đến tái mặt, không còn quan tâm đến chuyện mình đang không mặc gì cả, vội xuống giường, cô ta quỳ gối dưới chân anh. Miệng luôn tục cầu xin “Anh à, không phải như anh nghĩ đâu... Chúng ta đừng li hôn mà... Anh à...”

Anh nhìn sang chỗ khác, không quan tâm gì đến dáng vẻ tội nghiệp của cô ta, kiên nhẫn lặp lại những gì mình đã nói lần thứ ba “Tôi nói, chúng ta li hôn đi”

Nước mắt Quỳnh chảy dài, cô ta hèn mọn bám víu vào ống quần tây của anh “Đừng mà anh... Đừng li hôn, em sai rồi... Anh ơi, đừng li hôn” Sau đó, cô ta sức nhớ điều gì đó “Là An đã nói xấu gì em phải không? Đúng là An rồi... Anh à, em mới là vợ anh, anh đừng nghe lời của người dung”

Nhắc đến An, bao nhiêu kiên nhẫn trong anh mất sạch, anh hất bàn tay của Quỳnh ra khỏi người anh “Tôi không nghe ai nói gì cả. Là tôi tận mắt chứng kiến, em ngoại tình, em phản bội tôi”

“Không mà anh, em không có mà... Em không phản bội anh”

Mặc kệ Quỳnh, mặc kệ trong phòng này đang có một người đàn ông khác nữa, Đặng muốn rời khỏi đây, anh muốn rời khỏi nơi bẩn đ.ư.c này “Tùy em, nếu em không đồng ý, tôi sẽ nộp đơn lên tòa án, yêu cầu đơn phương li hôn”

Nói rồi, anh rời khỏi đó, trước khi đi, anh có nhìn rõ mặt Tiến, thì ra là nhân viên mới của công ty. Thảo nào, khi nhìn thấy tấm ảnh chụp Tiến từ đằng xa, anh lại thấy quen.

Anh không muốn làm lớn chuyện, chỉ lảng lảng rời khỏi đó.

Anh đi rồi, Quỳnh bật khóc nức nở. Mất rồi, mất hết tất cả rồi. Hai năm thôn tính và thực hiện kế hoạch, nay tan sạch theo mây khói.

Tiến xót xa ôm Quỳnh vào lòng “Hay là quên hết mọi chuyện đi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé”

Lúc này, Quỳnh sức tỉnh, cô ta hất Tiến ra “Đúng rồi, là tại anh, tại vì anh xuất hiện nên kế hoạch của tôi mới tan tành như thế. Tất cả là tại anh, cút... Cút đi cho tôi”

Nói rồi, Quỳnh bật dậy, vội vã mặc lại quần áo rồi chạy thực mạng ra khỏi khách sạn.

Tiến chỉ biết nhìn Quỳnh điên loạn như thế rồi bất lực. Trong chuyện này, anh cũng có phần sai trái.

....

Hai tháng sau, mọi thủ tục li hôn đã hoàn tất, tòa án triệu tập Quỳnh và Đặng để giải quyết chuyện li hôn.

Suốt cả hai tháng nay, Quỳnh ngày nào cũng gọi điện cầu xin anh cả, nhưng đáp lại, chỉ là một câu nói lạnh lùng của anh “Chúng ta đã không còn khả năng nào nữa” Quỳnh gọi điện cho dì Thúy, cô ta nghĩ rằng dì không biết chuyện nên lấy đứa con của An ra làm cái cớ.

Nhưng cô ta lại không ngờ rằng, dì Thúy chỉ cười rồi khuyên một câu “Duyên phận của hai đứa đã hết, thì nên buông tay để có thể bắt đầu lại một cuộc sống mới”

Bất lực hoàn toàn, đến ngày tòa án gọi, cô ta chỉ có thể có mặt để xem tòa sẽ phân giải ra sao. Cuối cùng, hai người cũng đã hết ràng buộc về mặt luật pháp. Vì Đăng không đưa những bằng chứng ngoại tình của Quỳnh cho tòa án, nên hai người li hôn vì lí do chung sống không hợp, tài sản chia đôi. Một nửa công ty của Đăng, nửa còn lại của Quỳnh. Đây có thể xem như là giới hạn cuối cùng của Đăng.

Cũng trong hai tháng này, chân của An đã hồi phục hoàn toàn. Cô đã được xuất viện về nhà nhưng dì Thúy vẫn giao Min cho cô chăm sóc, dì dùng cái lí do Min thích cô nên nhờ cô chăm sóc hộ. An được ở gần con thì hạnh phúc lắm, cô không muốn quan tâm đến những chuyện không phải của mình. Ngày ngày chăm sóc con cẩn thận nên bây giờ Min khác xưa rất nhiều. Tay chân mập mạp bụ bẫm, hai cái má thì phúng phính đáng yêu. Mẹ của An cảm thấy thật lạ, sao con gái mình lại đi yêu thương một đứa trẻ con người ta như thế. Nhưng bà nghĩ đến chuyện cô đã từng đề thuê nên thôi, bà không muốn nhắc đến nữa. Miễn con gái bà thích là được rồi.

Cho đến một hôm, Đăng đến nhà tìm An, cô ru con ngủ xong thì ra gặp anh. Anh hẹn cô đi dạo ở một công viên gần nhà.

Được một lúc, cô hỏi anh “Anh có việc gì sao ạ?”

Anh nhìn cô, hơi ngập ngừng “Thực ra, anh đã biết hết mọi chuyện. Xin lỗi em vì đã nói những lời khó nghe lúc trước”

Thì ra, anh hẹn cô là để nói chuyện này. Anh chịu hiểu cho cô rồi, thật tốt “Không có gì đâu ạ, anh hiểu là em vui rồi”

Im lặng một hồi lâu, bỗng nhiên, cả hai đều lên tiếng

“Anh Đăng...”

“Em...”

Cả hai nhìn nhau cười, An nói với anh “Anh nói trước đi ạ”

Hít một hơi thật sâu, anh hỏi cô “Em có từng... Nghĩ đến chuyện sẽ lập gia đình không?”

Tưởng gì, nhưng mà sao hôm nay anh lại nói đến chuyện này nhỉ? Có lẽ anh không còn hiểu lầm cô nữa, nên khoảng cách giữa hai được rút ngắn một ít.

An nói đùa một câu “Có chứ anh, bao giờ tìm thấy đối tượng, em sẽ nghĩ đến chuyện đó”

“Vậy anh... được không?”